

Epistola întâi către Corinteni

Capitolul 14

Cuprinsul

Epistola întâi către Corinteni	1
Capitolul 14.....	1
47. ... pentru ca Adunarea să primească zidire	1
48. Rugăciune și laudă cu mintea	3
49. Limbile, un semn pentru... necredincioșii	5
50. Când vă strângeți	7
51. Toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine	9

47. ... pentru ca Adunarea să primească zidire

1 Corinteni 14.1-6: Urmăriți dragostea și râvniți cele spirituale, dar mai ales să profețiți. Pentru că cine vorbește într-o limbă nu vorbește oamenilor, ci lui Dumnezeu; pentru că nimeni nu înțelege; dar, în duh, el vorbește taine. Însă cine profetește vorbește oamenilor spre zidire și încurajare și mângâiere. Cine vorbește într-o limbă se zidește pe sine; dar cine profetește zidește adunarea. Iar eu doresc ca toți să vorbiți în limbi, dar mai ales să profețiți. Dar cine profetește este mai mare decât cine vorbește în limbi, afară numai dacă interpretează, pentru ca adunarea să primească zidire. Și acum, fraților, dacă vin la voi vorbind în limbi, cu ce v-aș fi de folos, dacă nu v-aș vorbi fie în descoperire, fie în cunoștință, fie în profeție, fie în învățătură?

În capitolul pe care îl începem acum, sunt comparate două daruri: profeția și vorbirea în limbi (apropos: „limbi” și „limbi străine” înseamnă același lucru).

Despre vorbirea în limbi se vorbește într-un mod care ar putea crea confuzie. Se aude adesea despre „second blessing” [o „a doua binecuvântare”]. Prin aceasta vrea să se spună că cineva este într-adevăr convertit și a primit Duhul Sfânt, dar pentru a fi un creștin deplin, trebuie să poată vorbi în limbi. Pentru a putea primi această „a doua binecuvântare”, trebuie să fii botezat cu Duhul Sfânt – așa se spune. Prin acest botez, ai o experiență specială în legătură cu primirea Duhului Sfânt. Ce înseamnă de fapt botezul cu Duhul Sfânt am explicat în capitolul 12.13. Citește din nou acest pasaj.

Vorbirea în limbi este menționată clar în Biblie, așa cum se poate vedea și în acest capitol. În acest capitol este, așadar, o comparație între profeție și vorbirea în limbi (sau vorbirea în limbi străine). Vei vedea prin comparație că profeția este privilegiată. Motivul este că profeția servește la zidirea Adunării. Credincioșii din Corint, și acest lucru este valabil și pentru tine, sunt îndemnați să caute mai mult acest dar.

În capitolul 13 am văzut că motivul pentru exercitarea oricărui dar trebuie să fie dragostea. Ei bine, cine vrea să se lase călăuzit de dragoste – și aici se spune chiar că trebuie să se străduiască, adică să se dedice complet – dorește să slujească Adunarea cu darul său. Dragostea înseamnă a sluji

altora și nu pe sine. Slujirea Adunării se exprimă cel mai bine prin profeție, și după această slujire poți „râvni”. Desigur, trebuie să știi ce este profeția. În 1 Petru 4.11 găsim o definiție frumoasă: „Dacă vorbește cineva, să fie ca și cuvinte ale lui Dumnezeu”. Asta înseamnă că, dacă cineva transmite ceva, trebuie să fie ceva care vine direct din gura lui Dumnezeu. Pentru a putea transmite cuvintele lui Dumnezeu, trebuie să trăiești în apropierea lui Dumnezeu în viața de zi cu zi. Aceasta nu este doar privilegiul unora; poate fi dorința fiecărui copil al lui Dumnezeu. Ar trebui să fie de la sine înțeles că fiecare credincios are această dorință. Dar există tot felul de lucruri care te pot împiedica să trăiești în apropierea lui Dumnezeu. De aceea se spune că trebuie să „râvnești” să faci aceasta.

Este o eroare larg răspândită că profeția are de-a face doar cu prezicerea evenimentelor viitoare. Se aude deseori despre oameni care se dau drept profeți. În diferite grupări creștine, se ridică oameni care spun lucruri care se vor întâmpla altora în viitor. Uneori chiar se împlinesc. Dar acestea sunt lucruri care contrazic Cuvântul lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu știe cum va decurge viața ta și El ți-o va arăta personal, pas cu pas, dacă trăiești cu El. Altceva este dacă mergi pe o cale greșită și cineva te avertizează că vei ajunge rău dacă continui așa. Dar asta nu este nimic nou, pentru că așa scrie în Cuvântul lui Dumnezeu. Cine te avertizează astfel, de fapt profetește, dar într-un sens de avertizare.

Încurajarea este, conform versetului 3, o parte a profeției. Cine se poartă astfel cu semenii săi credincioși, dorește să le slujească. Încurajarea este, așadar, o formă de exprimare a profeției. Sunt menționate însă și alte două elemente, și anume vorbirea pentru zidire și pentru mângâiere. Zidirea înseamnă a da stabilitate vieții de credință a credincioșilor. Când le arătăm credincioșilor, pe baza Bibliei, locul pe care l-au dobândit înaintea lui Dumnezeu și în această lume prin lucrarea Domnului Isus, ei vor fi mai în măsură să trăiască așa cum dorește Dumnezeu. Mângâierea este, de asemenea, un element indispensabil al profeției. Atâta timp cât credincioșii trăiesc pe pământ, ei se confruntă cu lucruri triste. Dumnezeu și Domnul Isus știu aceasta și oferă mângâiere acolo unde este nevoie. Vezi că, pentru a putea profeti, trebuie să trăiești aproape de Dumnezeu? Numai El știe ce au nevoie ai Săi.

Este minunat că într-o adunare, în care „doi sau trei vorbesc” (versetul 29), fiecare dintre cei prezenți aude ceva de care are nevoie, fără ca cel care vorbește să știe exact ce îl preocupă pe fiecare. Nu ai experimentat niciodată că într-o adunare s-a spus ceva care ți-a dat impresia că era destinat doar ție? Te preocupă ceva foarte mult, iar ceea ce s-a spus era un răspuns la problema ta. Exact asta este profeția. Te simți în prezența imediată a lui Dumnezeu. Așa a trăit femeia samariteană când Domnul Isus i-a vorbit în Ioan 4. Această femeie ducea o viață imorală. Domnul Isus i-a spus că a avut cinci bărbați și că nu era căsătorită cu cel actual, ci doar trăia împreună cu el. Atunci femeia a spus: „Domnule, văd că ești un profet” (Ioan 4.19). Ea a simțit că se afla în lumina lui Dumnezeu, unde nu se poate ascunde nimic. Mulți au făcut o descoperire similară când au auzit la o evanghelizare despre starea de pierzare a omului. Mulți au spus despre predicatorul care propovăduia Cuvântul: „Este ca și cum acest om mi-ar cunoaște viața”. Pentru mulți, a fost o binecuvântare să recunoască că era vocea lui Dumnezeu, pe care o auzeau, la fel ca pentru femeia samariteană. Asta este ceea ce Dumnezeu vrea să facă în continuare prin profeție. El vrea să vorbească inimii și conștiinței, atât credincioșilor, cât și necredincioșilor, pentru a-i binecuvânta în cele din urmă. Pentru aceasta, El vrea să folosească străngerile laolaltă ale Adunării, și despre asta este vorba în acest capitol.

Vorbirea în limbi este complet diferită de profeție. Acest dar nu se adresează oamenilor, ci lui Dumnezeu. Cel care vorbește într-o limbă, el însuși nu înțelege ce spune. Dumnezeu, însă, înțelege.

Dumnezeu a dat această limbă. Aceasta pare a fi mult mai înalt decât profeția; așa credeau și credincioșii din Corint, și așa cred și astăzi mulți creștini, dar nu este așa. În orice caz, acesta mi se pare a fi rezultatul sincer al comparației detaliate între aceste două daruri, pe care Pavel o face aici. Este vorba despre faptul că un dar există pentru a-i zidi pe alții. Și ce se întâmplă când cineva vorbește în limbi? El se zidește numai pe sine însuși. Nimeni altcineva nu are niciun folos, nimeni nu înțelege. De aceea, Pavel acordă clar prioritate profeției în locul vorbirii în limbi. El spune chiar că cel care profetește este mai mare decât cel care vorbește în limbi. Astfel, el le dă credincioșilor din Corint un indiciu clar. Ei erau foarte dornici să vorbească în limbi.

Într-un anumit caz, însă, vorbirea în limbi putea fi de folos Adunării, și anume atunci când ceea ce se spunea într-o limbă era interpretat. Oricum, Pavel voia să fie de folos credincioșilor din Corint (și din toate locurile din întreaga lume). El nu ar fi fost de folos dacă ar fi mers undeva și ar fi vorbit în limbi. El ar fi câștigat multă admirație personală; oamenii ar fi spus: „Ce poate să facă omul ăsta!” Dar Adunarea nu ar fi fost zidită prin aceasta. Nu, când vizita credincioșii, el voia să vină la ei cu o revelație. Voia să le spună ceva despre Dumnezeu și despre Domnul Isus, ceva ce ei nu știau încă. Cuvântul lui Dumnezeu nu era încă complet pe atunci, de aceea Dumnezeu mai dădea revelații. Noi avem Cuvântul lui Dumnezeu întregit, de aceea nu mai sunt necesare revelații noi (vezi Coloseni 1.25). El voia să vină și cu cunoștință. Știa multe despre Vechiul Testament. În capitolul 10.1-13 arătase ce valoare are acesta pentru credincioși și mai putea adăuga multe altele. Sau voia să le slujească cu o profeție. Ce zidire, ce încurajare și ce mângâiere le-ar fi putut aduce! Și învățătura este foarte importantă; întreaga epistolă către Romani este o dovadă în acest sens. Acestea sunt lucruri de care credincioșii au nevoie; le pot primi cu inima și pot face ceva cu ele.

Citește din nou 1 Corinteni 14.1-6. - Ce condiții trebuie să îndeplinești pentru a putea profeti?

48. Rugăciune și laudă cu mintea

1 Corinteni 14.7-19: Chiar cele neînsuflețite, care dau sunet, fie fluier, fie harfă, dacă nu vor da deosebire sunetelor, cum se va cunoaște ce este cântat din fluier sau din harfă? Pentru că și trâmbița, dacă va da un sunet neclar, cine se va pregăti de luptă? Așa și voi, prin vorbire, dacă nu roștiți un cuvânt clar, cum se va ști ce se vorbește? Pentru că veți vorbi în vânt. Există, poate, atât de multe glasuri în lume, însă nici unul din ele nu este lipsit de sunet clar. Deci, dacă nu cunosc înțelesul sunetului, voi fi un barbar pentru cel care vorbește, iar cel care vorbește va fi un barbar pentru mine. Astfel și voi, deoarece sunteți doritori de cele spirituale, căutați să le aveți din belșug, pentru zidirea adunării. De aceea, cine vorbește într-o limbă, să se roage ca să o și interpreteze. Pentru că, dacă mă rog într-o limbă, duhul meu se roagă, dar mintea mea este neroditoare. Ce este deci de făcut? Mă voi ruga cu duhul, dar mă voi ruga și cu mintea; voi cânta cu duhul, dar voi cânta și cu mintea. Altfel, dacă binecuvântezi cu duhul, cel care ocupă locul celui neștiutor cum va spune „amin“ la mulțumirile tale, dacă nu știe ce spui? Pentru că, în adevăr, tu mulțumești bine, dar celălalt nu este zidit. Mulțumesc lui Dumnezeu că eu vorbesc în limbi mai mult decât voi toți. Dar, în adunare, doresc să vorbesc cinci cuvinte cu mintea mea, ca să-i învăț și pe alții, decât zece mii de cuvinte într-o limbă.

Pavel dă acum câteva exemple despre efectul vorbirii în limbi în Adunare, atunci când ea nu este interpretată. Pentru comparație, el folosește în fluier, o harfă și o trompetă.

Mai întâi fluierul și harfa. Poți recunoaște cântarea cântată la fluier doar după melodie. Când copiii mici primesc un fluier, de obicei suflă mereu aceeași notă. În imaginația lor, ei cântă un cântec, dar trebuie să-mi explice mai întâi ce cântec era, pentru că eu nu l-am recunoscut după melodie:

nu era nicio melodie. Când primesc o chitară în mână, se întâmplă același lucru: ei lovesc corzile, dar din nou trebuie să-i întreb ce cântec a fost, ca să știu ce au cântat.

A doua imagine are legătură cu războiul. Pentru a se pregăti de luptă, soldații trebuiau să audă sunetul trâmbiței (un fel de trompetă). În trecut, când nu existau amplificatoare și radiouri, trâmbița era folosită pentru a da semnale. Fiecare semnal dat cu trâmbița avea o semnificație proprie. Există și un semnal pentru pregătirea pentru luptă. Deci, multe depindeau de omul cu trâmbița. Dacă, în cazul unei lupte, el punea trâmbița la gură, sufla ușor sau sufla neclar, asta provoca doar ridicare de sprâncene, confuzie și supărare, dar nimeni nu se pregătea pentru luptă. La fel este și cu cineva care vorbește într-o limbă: pentru că nimeni nu îl înțelege, nu provoacă nicio reacție la cei prezenți. Se vorbește doar în zadar și nimeni nu are nimic de câștigat.

Fii atent la sunetele din jurul tău. În natură, fiecare animal scoate un sunet propriu. Încă de mici, îi învățăm pe copii: cum face câinele, cum face pisica? De asemenea, poți recunoaște diferitele păsări după felul în care cântă. Cine lucrează într-o fabrică sau într-un atelier aude sunete cu totul diferite. Fiecare sunet are propria sa tonalitate. Pentru a putea recunoaște un sunet, trebuie să fii familiarizat cu el. Pavel aplică din nou aceasta la vorbirea în limbi. Trebuie să cunoști limba străină vorbită, pentru a înțelege ce se spune, altfel totul trece pe lângă tine. Nu ai nimic din ceea ce se spune, nu înțelegi nimic și rămâneți străini unii de alții.

Odată eram împreună cu câțiva oameni la bordul unui vas rusesc, pentru a vesti acolo Evanghelia. Căpitanul traducea ceea ce se cânta și se spunea, altfel nu ar fi avut niciun sens. Eu nu știu niciun cuvânt în rusă și nu înțeleg nimic. Te simți complet neajutorat când vrei să vorbești cu oamenii și să le explici ceva. Aici era vorba despre vestirea Evangheliei pentru necredincioși. În adunare este vorba despre credincioși și despre faptul că ei primesc zidire. Credincioșii din Corint ar trebui să se gândească bine la aceasta în efortul lor de a-și exercita darul. Dacă cineva dorea neapărat să vorbească într-o limbă, ar fi trebuit să se roage în același timp în inimă să poată explica ceea ce a spus, pentru că numai atunci adunarea avea de câștigat.

Pavel nu obosește să repete criteriul pentru exercitarea darurilor: zidirea adunării. Zidirea se face în mod conștient, cu mintea. Cel care zidește adunarea știe ce face și este responsabil pentru asta. Alții pot judeca (vezi versetul 29). În cazul vorbirii în limbi nu este așa. Ea se face cu duhul, nu cu mintea. Cine vorbește într-o limbă, nu știe ce spune. Se întâmplă fără mintea lui. În versetul 2 ai citit că cel care vorbește într-o limbă vorbește în duh taine. Ceea ce spune nu poate fi controlat de alții.

Atunci cum trebuie să fie? Rugăciunea și lauda se fac cu duhul. Este un proces spiritual prin care tu te adresezi lui Dumnezeu. Dar mintea ta nu rămâne neimplicată. Când spui o rugăciune sau cânti o cântare, o faci cu mintea limpede. Știi ce spui și știi ce cânti. Nu ești sub influența unui impuls sau a unui sentiment special, care apare în tine. Un creștin credincios acționează cu mintea limpede și cu înțelegere. Este însă o minte reînnoită. Înainte, mintea ta era întunecată (Efeseni 4.18). Probabil gândeai că înțelegi multe lucruri, dar nu puteai să le înțelegi cu adevărat, de exemplu, sensul și scopul vieții tale și lucrurile lui Dumnezeu și ale Adunării. Abia după ce L-ai primit pe Domnul Isus ai putut să-ți folosești mintea în mod corect (vezi Marcu 5.15; Luca 24.45; 1 Ioan 5.20). Prin „mintă” nu se înțelege un anumit nivel de intelect. „Mintea” este capacitatea ta spirituală de a judeca. Probabil că, după standardele lumesti, nu ai studii superioare; totuși, prin viața nouă și prin Duhul Sfânt care locuiește în tine, ai capacitatea de a judeca totul. Pentru aceasta ai nevoie însă de o atitudine corectă, adică trebuie să ai în vedere gloria Domnului Isus în toate.

Cine nu-și folosește mintea în ceea ce spune sau face în străngerile laolaltă, nu poate conta pe aprobarea, pe „amin”-ul celorlalți. Ei nu știu ce se spune. La fel este și cu vorbirea în limbi, în care mintea rămâne neroditoare, adică fără efect. Poate fi într-adevăr o mulțumire bună, dar nimeni nu o înțelege și, prin urmare, nimeni nu poate spune „Amin”. Și mulțumirea trebuie să fie pentru zidire. Asta nu înseamnă că trebuie să-I expunem lui Dumnezeu în mulțumiri toate adevărurile credinței, astfel încât ceilalți să poată observa cât de multe știm din Biblie. Atunci ar deveni o expunere, o auto-prezentare. Nu trebuie să-I spunem lui Dumnezeu tot ce știm din Biblie. El știe mai bine decât noi. La urma urmei, El a „scris” Biblia. O mulțumire bună va fi cu siguranță în acord cu Biblia, dar ea va exprima mai ales recunoștința sinceră față de Dumnezeu și Domnul Isus. Nu ai experimentat vreodată că mulțumirea unui frate te-a mișcat profund și că Dumnezeu și Domnul Isus au devenit mai mari în inima ta? Și în inima ta au apărut aceste sentimente de recunoștință și ai spus din inimă „Amin”. (O remarcă marginală: este bine să rostești mulțumirea cu voce tare și clară. Dacă ea este rostită prea încet, ceilalți nu înțeleg despre ce se roagă și atunci nu este posibil să spună „Amin”.)

Pavel era recunoscător lui Dumnezeu că vorbea în limbi mai mult decât toți ceilalți. Dumnezeu îi dăduse acest dar pentru slujba sa în Evanghelie, ca să poată răspândi vestea bună în multe țări. Dar când venea vorba de slujba sa în Adunare, el avea o singură dorință, și anume să-i învețe pe alții. Observă cu cât accent spune el aceasta: mai bine cinci cuvinte cu mintea decât zece mii într-o limbă. Desigur, el spune aceasta ca o comparație. Dar vedem aici că, în slujba în Adunare, nu contează lungimea mulțumirii sau a discursului. Să nu gândești că trebuie să știți foarte multe din Biblie și să ai un vocabular bogat înainte de a putea contribui în Adunare. O mulțumire de câteva propoziții, rostită de cineva care a venit recent la credință, este adesea de mare ajutor pentru creșterea unei adunări locale. Și despre asta este vorba în continuare: zidirea adunării.

Citește din nou 1 Corinteni 14.7-19. - De ce este atât de importantă zidirea Adunării?

49. Limbile, un semn pentru... necredincioșii

1 Corinteni 14.20-25: Fraților, nu fiți copii la minte: ci fiți prunci la răutate, iar la minte fiți maturi. Este scris în lege: „Prin alte limbi și prin buze străine voi vorbi poporului acestuia, și nici așa nu Mă vor asculta, spune Domnul”. Așa că limbile sunt ca semn nu pentru cei care cred, ci pentru cei necredincioși; iar profeția, nu pentru cei necredincioși, ci pentru cei care cred. Deci, dacă toată adunarea s-ar strânge într-un loc și toți ar vorbi în limbi și ar intra oameni neștiutori sau necredincioși, nu ar spune ei că sunteți nebuni? Dar dacă toți profetesc și ar intra vreun necredincios sau unul neștiutor, el este convins de toți, este judecat de toți, tainele inimii lui sunt arătate; și astfel, căzând cu fața la pământ, I se va închina lui Dumnezeu, spunând că Dumnezeu este cu adevărat între voi.

Darul vorbirii în limbi se referă la două aspecte:

- (1) Limba vorbită este o limbă existentă;
- (2) persoana care vorbește această limbă nu a învățat-o.

Faptul că vorbirea în limbi se referă la limbi existente reiese din Faptele apostolilor 2. Acolo are loc pentru prima dată vorbirea în limbi. Se citește acolo că în Ierusalim locuiau iudei „din orice națiune a celor de sub cer” și că fiecare îi auzea pe apostoli vorbind „în propria lui limbă” (Faptele apostolilor 2.5-12). Apostolii nu învățaseră aceste limbi. Aceasta se poate deduce din faptul că majoritatea dintre ei erau „oameni neînvățați și neinstruiți” (Faptele apostolilor 4.13). De

asemenea, se vorbește despre „darul” vorbirii în limbi (1 Corinteni 12,10,28). Dacă ai învățat o limbă, ar fi ciudat să mai vorbești despre un dar. Marea întrebare, care se pune acum, este: Când trebuie exercitat acest dar? Se poate pune întrebarea și altfel, întrebându-ne de ce a dat Dumnezeu acest dar. Pavel nu dă un răspuns prestabilit la această întrebare. Ar fi prea simplu. El vrea ca credincioșii din Corint să se gândească mai întâi singuri la asta.

Reflectând, se ajunge la o anumită concluzie. Reflectarea nu trebuie să se facă așa cum o fac copiii. Copiii nu reflectă prea mult, nu se gândesc, ci emit imediat o sentință, fără să înțeleagă ceva din problema în sine. Când văd ceva frumos sau le place să facă ceva, nu se gândesc la utilitatea aceluia lucru. Se gândesc doar la plăcerea pe care o pot avea. Este important să ne gândim de ce facem sau nu facem ceva. Am spus deja mai devreme: un creștin credincios este cineva care face ceva în mod conștient. El acționează cu chibzuință. Nu trebuie să te gândești la lucruri rele, păcătoase, nici măcar să te ocupi de ele. În această privință, trebuie să acționezi ca un copil. Răul, ceea ce este greșit, poți să-l respingi imediat, fără să te gândești la el. Cu lucrurile care vin de la Dumnezeu este altfel. Despre acestea trebuie să te gândești. Trebuie să-ți dai seama ce vrea Dumnezeu într-un anumit caz. Așa trebuie să procedezi și când ai de-a face cu vorbirea în limbi.

Dacă urmezi raționamentul lui Pavel și încerci să înțelegi ce spune el despre aceasta, dovedești că ai crescut puțin din punct de vedere spiritual. Pavel spune: Uită-te în Lege (cu aceasta se referă la întregul Vechi Testament). Ca introducere la expunerea sa ulterioară, el citează din Isaia 28.11,12. Un pasaj similar se găsește în Deuteronomul 28.49. Despre ce este vorba în aceste capitole? Acum este nevoie de capacitatea ta de a reflecta și de discernământul tău spiritual. Trebuie să deschizi Biblia și să citești versetele dinainte și de după. Apoi vei înțelege contextul în care se află aceste texte. Vei vedea că, în ambele cazuri, Domnul anunță judecata asupra poporului Său, Israel, din cauza necredincioșiei și neîncrederii lor. El a și adus această judecată. El S-a folosit de poporul caldeenilor (sau babilonienilor) sub conducerea lui Nebucadnețar. Acest popor vorbea o limbă complet diferită. Când aceștia au invadat țara și au cucerit Ierusalimul, iudeii ar fi trebuit să înțeleagă că aceasta era pedeapsa lui Dumnezeu pentru necredința lor. Dumnezeu a renunțat astfel la legătura cu poporul Său și l-a predat în mâinile unui conducător străin, pentru că ei L-au părăsit. Faptul că acum li se vorbea într-o limbă străină și de neînțeles ar fi trebuit să-i facă să se gândească. Ar fi trebuit să se întrebe de ce Dumnezeu a permis ca un popor străin să se afle în țara lor. Dacă privești pasajele din Isaia 28 și Deuteronom 28, devine clar că limbile erau în primul rând un semn pentru iudeii „necredincioși”.

Aceasta reiese și din pasajul deja menționat din Faptele Apostolilor 2.5-12. Prin toate limbile străine diferite, care se vorbeau în ziua Cincizecimii, a devenit clar că Israel nu mai era singurul popor cu care Dumnezeu era în legătură. Ei pierduseră acest privilegiu pentru că îl respinseseră pe Mesia, Domnul Isus. Din acel moment, mântuirea lui Dumnezeu a fost vestită tuturor popoarelor. Pentru a putea ajunge la aceste popoare cu Evanghelia, Dumnezeu le-a dat ucenicilor capacitatea de a vorbi toate aceste limbi diferite. Concluzia este așadar, că limbile sunt un semn, nu pentru credincioși, ci pentru necredincioși. Cu profeția este exact invers: ea nu este destinată necredincioșilor, ci credincioșilor. Astfel, diferența dintre vorbirea în limbi și profeție devine și mai clară.

Pavel aplică acum aceasta la străngerile laolaltă ale adunării. Și tu trebuie să faci la fel. Sper că te afli acolo unde credincioșii se adună ca Adunare. În capitolele anterioare ai aflat cum poți să-ți dai seama dacă te afli în locul potrivit și dacă te aduni în modul corect. În versetele 26-40 există încă câteva semne distinctive. Verifică și tu, pe baza versetelor pe care le ai în fața ta, dacă ești (încă) în locul potrivit. Pavel ne atrage atenția asupra cazului în care întreaga adunare s-a adunat într-un

singur loc (adică nu împrăștiată în nenumărate biserici și grupuri) și toți vorbeau în limbi. Ușa era evident deschisă, deoarece necunoscuții sau necredincioșii, oamenii de pe stradă, puteau intra fără probleme. Când au intrat și au auzit toate aceste limbi diferite, din care nu înțelegeau nimic, ne putem imagina că se scărpinau în cap și se întrebau în ce fel de societate dezordonată se aflau. Ei nu au primit niciun mesaj, deoarece nu înțelegeau nimic din ceea ce se spunea.

Și din nou vine marea diferență față de profeție. Pavel tratează acum cazul în care toți profeteau. Aceasta nu se întâmpla simultan, ci, conform versetului 31, „câte unul [unul după altul]”. În cazul în care, într-o astfel de situație, un necunoscut sau un necredincios intra în adunare, efectul era cu totul altul. Știi ce este profeția: a rosti cuvintele lui Dumnezeu (1 Petru 4.11). Când are loc aceasta, vizitatorul nu poate decât să simtă prezența lui Dumnezeu și să se simtă adresat personal, chiar dacă profeția nu este destinată lui (profeția este pentru credincioși, vezi versetul 22).

Am menționat deja într-o secțiune anterioară conversația Domnului Isus cu femeia samariteană din Ioan 4 (Ioan 4.19). Nu ar fi minunat dacă adunările credincioșilor ar fi așa fel încât astfel de lucruri să se poată întâmpla? Condiția preliminară pentru aceasta este să fim însuflețiți spiritual și să ducem o viață în comuniune cu Dumnezeu și cu Domnul Isus. Profeția este vorbirea din prezența lui Dumnezeu. Atunci vom arăta mai ales în viața noastră că luăm în considerare voia Lui. Atunci vrem să-I fim ascultători în toate lucrurile vieții noastre de zi cu zi. Este, desigur, de neconceput să trăim în viața noastră de zi cu zi fără să întrebăm voia lui Dumnezeu și apoi să devenim spirituali deodată în strângerea laolaltă. Nu poți fi în strângerea laolaltă mai mult decât ești în viața ta de zi cu zi. Nimeni nu este perfect, dar cel care dorește cu adevărat să trăiască cu Domnul își va recunoaște greșelile, astfel încât părtășia cu Tatăl și Fiul să fie restabilită cât mai repede posibil. O comunitate de creștini care trăiește astfel cu Dumnezeu și cu Domnul Isus va putea experimenta în adunările locale lucrurile descrise aici. Dacă dorești să experimentezi astfel de lucruri, nu poți face nimic mai bun decât să te asiguri că rămâi aproape de Domnul Isus și că ești umplut de El.

Citește din nou 1 Corinteni 14,20-25. - Cum experimentezi strângerile laolaltă în care se profetește?

50. Când vă strângeți ...

1 Corinteni 14.26-33: Ce este deci de făcut, fraților? Când vă strângeți, fiecare dintre voi are un psalm, are o învățătură, are o vorbire într-o limbă, are o descoperire, are o interpretare: toate să fie făcute spre zidire. Dacă cineva vorbește într-o limbă, să fie câte doi sau cel mult trei, și pe rând: și unul să interpreteze. Iar dacă nu este cineva care să interpreteze, să tacă în adunare și să-și vorbească lui însuși și lui Dumnezeu. Și doi sau trei profeți să vorbească, iar ceilalți să judece. Iar dacă i se va face o descoperire altuia care stă jos, cel dintâi să tacă. Pentru că puteți toți să profețiți, câte unul, pentru ca toți să învețe și toți să fie încurajați. Și duhurile profeților sunt supuse profeților; pentru că Dumnezeu nu este al dezordinii, ci al păcii, ca în toate adunările sfinților.

Acum Pavel începe să explice cum trebuie să se desfășoare strângerile laolaltă ale credincioșilor. El începe cu întrebarea: „Ce este deci de făcut?” Este bine să-ți pui regulat această întrebare și să ascuți răspunsul care se află în versetele următoare.

Importanța acestor versete pentru tine este determinată, desigur, de atitudinea ta personală, atunci când participi la strângerile laolaltă. Cum și de ce mergi la strângerea laolaltă? Mergi acolo, pentru că trebuie sau pentru că îți place să fii acolo? Îmi pot bine imagina că uneori ai mai mult chef decât

alteori. Dar dacă Îl iubești pe Domnul Isus, în general îți place să fii împreună cu alții care Îl iubesc și ei.

Apoi vine întrebarea, cu care începe versetul 26: „Ce este deci de făcut?” Când se spune mai departe „fiecare dintre voi are”, aceasta este valabil și pentru tine. Este vorba despre faptul că ai „ceva” cu care mergi la strângerea laolaltă și că nu vii acolo cu mâinile goale sau cu inima goală. Deci, este necesar să te pregătești pentru strângerea laolaltă. Această pregătire nu constă în a căuta repede o cântare sau a citi puțin din Biblie înainte de a pleca. Depinde de viața ta cu Domnul în fiecare zi. Întreaga ta viață este, de fapt, o pregătire pentru strângerea laolaltă. Strângerile laolaltă sunt momente importante în viața unui credincios. În Deuteronomul 26 găsești un exemplu frumos despre cum israeliții trebuiau să vină, după voia Domnului, la locul unde El locuia. Când israeliții locuiau în țară și adunau recolta, Domnul dorea să primească primele roade (Deuteronomul 26.1-11).

Din punct de vedere spiritual, este la fel. Dacă în relația ta zilnică cu Domnul vezi din ce în ce mai mult din tot ceea ce El ți-a dat, atunci El dorește să audă din gura ta, mai întâi, ceea ce te-a bucurat. De fiecare dată când ai citit ceva, poți să-I mulțumești pentru asta. El apreciază foarte mult să audă de la tine ce te-a impresionat în Cuvântul Său. Fă-ți un obicei din a-I spune ce ai descoperit în Biblie. Și când vei merge la strângerea laolaltă, vei constata că inima ta este plină de El. Așa vrea Dumnezeu să te găsească, împreună cu ceilalți credincioși care, dacă totul este bine, s-au ocupat și ei în acest fel de Domnul Isus. În Deuteronomul 16.16 scrie că nu trebuie să ne prezentăm înaintea Domnului cu mâinile goale. Asta înseamnă că, dacă, de exemplu, din cauza muncii sau a unei boli, nu ai putut să te ocupi de lucrurile Domnului Isus, nu trebuie să mergi la strângerea laolaltă? Nu, cu siguranță nu! Și mie mi se întâmplă să mă simt puțin „gol”. Dar cât de frumos este atunci când sunt acolo alți frați care laudă și glorifică pe Domnul din plinătatea inimii lor. Atunci sunt, ca să zic așa, tras după ei și ajung să-L admir pe Domnul Isus. Totuși, scopul este ca fiecare să aibă ceva.

Dacă fiecare are ceva, asta nu înseamnă încă că strângerea laolaltă se desfășoară așa cum dorește Dumnezeu. În Corint, toți aveau ceva. Dar se pare că acolo era destul de dezordine, pentru că Pavel dă instrucțiuni pentru a restabili ordinea. Dacă fiecare are ceva și vrea să contribuie cu asta, există pericolul să se creeze dezordine. Căci chiar dacă fiecare are ceva, asta nu înseamnă că trebuie să o spună cu voce tare.

Întrebarea, dacă ceva este pentru zidire, este importantă în toate strângerile laolaltă. Este întotdeauna vorba despre zidirea celorlalți. Dacă prin intermediul unui psalm, al unei învățături sau al unei revelații se caută binele celorlalți, este clar din capitolul 12.7-10 că Duhul Sfânt lucrează. Atunci nu se vorbește în dezordine, nimeni nu vrea să se impună, ci fiecare așteaptă pe celălalt. Se stabilește o limită pentru vorbirea în limbi: să fie cel mult trei. Această restricție trebuie să fi fost greu de acceptat pentru credincioșii din Corint, care găseau minunat să vorbească în limbi. Mai mult, vorbirea în limbi este condiționată de prezența unui traducător. Dacă nu era prezent un traducător, trebuia să se păstreze tăcerea. Pe lângă întrebarea dacă vorbirea în limbi mai există astăzi și care era de fapt scopul vorbirii în limbi, găsești aici câteva criterii pe baza cărora poți verifica dacă vorbirea în limbi este folosită în mod corect. Aceeași limitare se aplică și în cazul profeției: dacă trei profeți au profețit, al patrulea nu trebuie să se mai ridice. Semnificația acestui dar a fost tratată în detaliu.

Acum se spune ceva ascultătorilor. Ei trebuie să judece ceea ce a spus profetul (versetul 29b). În 1 Tesaloniceni 5.20 găsești aceeași poruncă: „Nu disprețui profețiile; dar cercetați toate”. În

ambele cazuri, trebuie să se evalueze dacă mesajul este în concordanță cu Biblia. Reține: tu nu trebuie să judeci dacă mesajul ți se pare bun sau nu, dacă îți place sau nu vorbitorul, dacă se exprimă frumos sau nu, dacă vorbește într-un mod plăcut sau nu.

Se așteaptă ceva și de la profet. El trebuie să fie deschis la faptul că Duhul lui Dumnezeu vrea să Se folosească și de altcineva pentru a spune ceva. Deci, cine dorește să împărtășească un cuvânt de profeție în adunare, să nu creadă că trebuie să umple tot timpul.

Cine poate profeți de fapt? Este aceasta rezervat doar unui grup ales? Darul profeției este la fel ca darul evanghelistului. Nu toți au darul evanghelistului (vezi Efeseni 4.11 unde se spune că El a dat pe unii evangheliști), dar toți sunt chemați să facă „lucrarea evanghelistului” (2 Timotei 4.5). La fel este și cu darul profeției. Darul profeției nu este dat tuturor, și totuși toți pot profeți. Mai știi ce este profeția? Să se vorbească pentru zidire, încurajare și mângâiere (1 Corinteni 14.3). Ei bine, fiecare frate ar trebui să fie pregătit pentru asta. Fiecare frate, care trăiește cu Domnul și iubește Cuvântul Lui, poate fi folosit pentru a transmite un cuvânt de mângâiere sau de mustrare (deși, desigur, pot exista și excepții). Prima dată va fi cu siguranță dificil. Vorbirea nu trebuie să dureze o oră. Pavel a vorbit în versetul 19 despre cinci cuvinte. Acestea se spun repede. Desigur, este doar o comparație. Cred că prea mulți frați lasă slujba profeției în seama altora, deoarece consideră că aceștia o pot face mult mai bine. Este adevărat că, pentru a vorbi în public, trebuie adesea depășită o anumită timiditate. Pe de altă parte, scopul nu este ca cineva, care tocmai s-a convertit, să vorbească în adunare. Mai întâi trebuie să-ți clădești o viață cu Domnul. Asta nu înseamnă însă că trebuie să aștepti până când ai învățat totul. Atunci ai putea aștepta mult, pentru că aici, pe pământ, nu învățăm niciodată totul. Dar sper că înțelegi ce vreau să spun. Fii gata pentru Domnul și vei vedea că El are nevoie de tine.

Mai este un aspect important în această slujire, și anume stăpânirea de sine. Nu vreau să spun că trebuie să exprimi imediat în adunare fiecare gând care îți vine. Nu te poți ascunde în spatele afirmației că „Duhul te-a împins să faci asta”. Aici scrie: „Și duhurile profeților sunt supuse profeților” (versetul 32). Asta înseamnă că oricine simte nevoia să spună ceva în adunare trebuie să o facă în mod conștient și gândit, și nu din cauza unei constrângeri interioare, asupra căreia nu are control. Duhul lui Dumnezeu nu lucrează așa. De exemplu, te gândești la un pasaj din Biblie. Cum poți ști dacă Domnul vrea să spui ceva despre el? Cea mai importantă întrebare pe care ți-o poți pune este următoarea: Vreau cu adevărat să zidesc adunarea și să-L glorific pe Domnul Isus, sau caut totuși puțină glorie pentru mine? Dacă stăm cu toții așa în strângerea laolaltă și dacă și surorile se roagă ca Domnul să arate fratele potrivit și pasajul potrivit din Cuvântul Său, nu va fi dezordine, ci pace. Dumnezeu este un Dumnezeu al păcii, și această pace trebuie să fie simțită în toate strângerile laolaltă. Strângerile laolaltă ale credincioșilor trebuie să fie astfel o oază în mijlocul unei lumi neliniștite.

Citește din nou 1 Corinteni 14.26-33. - Cum te pregătești pentru strângerea laolaltă?

51. Toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine

1 Corinteni 14.34-40: Femeile să tacă în adunări, pentru că nu le este permis să vorbească; ci să fie supuse, așa cum spune și legea. Iar dacă doresc să învețe ceva, să întrebe pe soții lor acasă; pentru că este rușine pentru femeie să vorbească în adunare. De la voi a ieșit Cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns? Dacă cineva se consideră a fi profet sau om spiritual, să recunoască cele ce vă scriu, că sunt poruncă a Domnului. Iar dacă cineva este neștiutor, să fie

neștiutor! Astfel, fraților, doriți stăruitor profeția și nu interziceți vorbirea în limbi. Dar toate să se facă așa cum se cuvine și cu ordine.

În Corint era dezordine. Poți deduce asta din tot ce le-a scris Pavel credincioșilor din Corint. El a trebuit să corecteze multe lucruri. O parte din dezordine consta în faptul că femeile aveau un cuvânt greu de spus în strângerile laolaltă ale adunării.

O femeie are multe abilități. Și ea poate să slujească Domnului cu ele. În Biblie există multe exemple de femei care au slujit Domnului, uneori cu mai mult devotament și mai multă înțelegere decât bărbații. Domnul apreciază și prețuiește aceasta. Ca păcătoși, nu există nicio diferență înaintea lui Dumnezeu. Bărbații și femeile au păcătuit și pot fi mântuiți fără deosebire. Odată mântuiți, nu există nicio diferență înaintea lui Dumnezeu. În Hristos, bărbatul și femeia sunt egali (Galateni 3.28). Dar asta nu înseamnă că femeile au același loc ca bărbații în strângerile laolaltă ale adunării. Aici se spune foarte clar că ele nu au voie să vorbească în strângerile laolaltă. Unii au susținut că aici este vorba despre bârfele dintre ele. Dar, desigur, acesta nu poate fi sensul, deoarece bârfa este la fel de greșită și pentru bărbați. Vorbim aici despre a vorbi lui Dumnezeu în numele adunării sau a vorbi adunării în Numele lui Dumnezeu. Dar nu numai atât. Chiar și a pune o întrebare nu le era permis în adunare. Motivul este dat imediat: nu se potrivește cu poziția de supunere (subordonare), pe care trebuie să o aibă față de bărbat.

Această supunere (subordonare) nu este o invenție a lui Pavel. Chiar la începutul Bibliei, Dumnezeu Însuși i-a dat femeii acest loc. Expresia „așa cum spune și legea” ne trimite la ceea ce este descris în Geneza 2. Acolo citești despre crearea lui Adam și Eva. Mai întâi a fost creat Adam, apoi Eva. Din aceasta, apostolul Pavel deduce în 1 Timotei 2.11-14 poziția de supunere a Evei față de Adam. Și aceasta este valabil și astăzi. Desigur, asta nu înseamnă că bărbatul trebuie să domine femeia. El trebuie să o trateze cu respect. Această poruncă este descrisă clar în 1 Petru 3.7. În plus, aceasta sporește responsabilitatea bărbatului de a o conduce bine pe femeie.

Deci, dacă aceste lucruri sunt valabile în general, cu atât mai mult sunt valabile când adunarea se întrunește. Este chiar o rușine pentru femeie să vorbească acolo, chiar dacă pune doar o întrebare. Dacă vrea un răspuns la o întrebare referitoare la un subiect sau un verset din Biblie, să-l întrebe pe soțul ei acasă. Asta înseamnă că se așteaptă ca bărbatul să poată răspunde la întrebările soției sale. Desigur, nimeni nu știe întotdeauna răspunsul corect la toate întrebările; și chiar și un bărbat are destule întrebări. Dar cred că mulți bărbați se eschivează de la această responsabilitate spunând că nu știu. Oricine este conștient de această sarcină va face tot posibilul să găsească un răspuns. Există multe resurse utile sub formă de cărți despre Biblie. Trebuie să depui puțin efort. Dar cine nu face asta pentru soția sa? Este o mare binecuvântare să vorbești cu soția ta despre Biblie. Multe lucruri din sfera casnică pot fi analizate pe baza Bibliei. Nu mă refer la un robinet care curge sau la o scurgere înfundată, ci, de exemplu, la modul de gestionare a banilor sau la întrebări care privesc copiii. Acestea sunt, de altfel, teme care pot fi abordate și în cadrul strângerilor laolaltă ale adunării. Din ceea ce se spune despre ele pot apărea noi întrebări. Despre acestea se poate discuta mai departe acasă.

Mai este și întrebarea: dacă o femeie nu are soț sau soțul ei nu este credincios, ce se întâmplă atunci? Este prea simplist să spunem că ea poate căuta răspunsul în cărți despre Biblie. Când este vorba de interpretarea unui anumit verset, acest lucru este posibil. Dar majoritatea întrebărilor au legătură cu practica vieții, cu modul în care trebuie să te porți într-o anumită situație. Pentru acestea nu există răspunsuri standard. O posibilitate este să se adreseze unui cuplu despre care știe că soțul este deschis față de soția sa și face tot posibilul pentru a-i răspunde la întrebări.

Cine îndrăznește în zilele noastre să proclame public ceea ce am spus mai sus nu se face popular printre oamenii care consideră că astfel de versete sunt depășite și nu mai sunt de actualitate. Astfel de oameni sunt foarte mulți, iar numărul lor crește. Tot mai mulți creștini cad pradă gândirii moderne, în care diferența dintre bărbat și femeie este treptat ștearsă. Nu numai oamenii lumii, necredincioșii fac asta; de la ei nu te poți aștepta la altceva. Cei mai periculoși sunt oamenii care se dau creștini, dar sunt creștini doar cu numele, și îți reproșează că trebuie să vezi totul altfel, mai în acord cu vremurile în care trăim. Nu te lăsa înșelat! Ține-te strâns de Cuvântul lui Dumnezeu, care este demn de încredere! Pavel le spune credincioșilor din Corint: „De la voi a ieșit Cuvântul lui Dumnezeu?” El vrea să spună: „Cuvântul lui Dumnezeu a ieșit din Dumnezeu Însuși și nu de la voi. Voi nu puteți decide ce trebuie să se întâmple în adunare, ca și cum Dumnezeu nu ar fi spus ceea ce era necesar.” Când Dumnezeu vorbește, nu putem face nimic mai bun decât să ne supunem necondiționat, chiar dacă asta înseamnă să facem lucruri pe care mulțimea nu le face.

Mai este ceva. Credincioșii din Corint nu erau singurii la care ajunsese Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce are Dumnezeu de spus, El spune tuturor adunărilor. Ei puteau să se uite în jur și să vadă cum se petreceau lucrurile în alte adunări, care respectau cu strictețe ceea ce spusese Dumnezeu. Ei puteau să ia un exemplu de la ele.

Ceea ce a scris Pavel despre ordinea în adunare nu este o invenție a lui. Nu este nici o rugămintă prietenoasă de a acționa astfel; este o poruncă a Domnului. Și această poruncă este desconsiderată în creștinătate, în mod conștient sau inconștient. Dar cine se consideră profet, adică cineva care transmite un mesaj de la Dumnezeu, sau cine se consideră spiritual, adică cineva care se lasă călăuzit de Duhul lui Dumnezeu, nu va avea probleme cu această poruncă. Cine nu se sinchisește de această poruncă, să-și vadă de drumul lui. Este o pierdere de energie să încerci să convingi pe cineva de această poruncă.

Pavel încheie expunerea sa despre profeție și vorbirea în limbi cu un fel de rezumat. Pe de o parte, el îi îndeamnă pe credincioșii din Corint să dorească stăruitor profeția; ai văzut că în acest capitol se pune un accent deosebit pe acest dar. Pe de altă parte, ei nu trebuiau să împiedice vorbirea în limbi; ai văzut în ce cazuri acest dar putea fi exercitat în adunare. Observi în exprimarea pe care Pavel o alege aici același lucru ca în tot capitolul: este vorba despre profeție, în timp ce vorbirea în limbi are o importanță secundară. Dar orice se întâmplă în adunare, totul trebuie să se facă în forma și ordinea corectă. Pentru aceasta nu este necesar să se programeze slujba în adunare, așa cum se întâmplă adesea în creștinătate. Dacă ne lăsăm călăuziți de Duhul Sfânt în adunare, El va da formă strângerii laolaltă și va păstra ordinea.

Este de remarcat faptul că în acest capitol nu se vorbește despre călăuzirea Duhului Sfânt în strângerile laolaltă. Aici se pune accentul pe faptul că fiecare credincios are propria sa responsabilitate în strângerea laolaltă. Tu nu vei fi copleșit deodată de un anumit sentiment. Dumnezeu pornește de la premisa că ești prezent în mod conștient și că ai propria ta contribuție conștientă în strângerea laolaltă. Va trebui să te străduiești să experimentezi aceasta. Și Duhul Sfânt vrea să-ți dea puterea pentru aceasta, așa cum reiese, de exemplu, din Filipeni 3.3.

Citește din nou 1 Corinteni 14.34-40. - La ce se referă „porunca Domnului” (versetul 37)?